

Ivana Pegan Baće Akustika u meni

Hrvatsko društvo likovnih umjetnika Dubrovnik i Galerija Flora sa zadovoljstvom Vas pozivaju na izložbu Akustika u meni Ivane Pegan Baće u četvrtak 24.4.2021. od 17 do 22 h. Izložba se može pogledati do 9. svibnja svaki dan od 16 do 20 sati.

Program je podržan sredstvima Grada Dubrovnika i Ministarstva kulture i medija RH, kojima ovom prilikom zahvaljujemo.

VAŽNA OBAVIJEST!

Molimo Vas da se pri posjetu izložbi pridržavate mjera fizičke distance, da u galerijskom prostoru nosite masku, da dezinficirate ruke i dozvolite nam da Vas upišemo u listu posjetitelja..

Akustika u meni

Unutarnje je vanjsko. Tog ili nekog drugog jutra...¹

Ivana Pegan se, još od svojih studentskih dana devedesetih godina prošlog veka na Akademiji likovnih umetnosti u Zagrebu, najpre bavila skulpturom - posebno onom monumentalnom, namenjenom otvorenom, vanjskom prostoru. Vremenom se postepeno odricala stečenih akademskih obrazaca: fotografijom i videom pronalazila je nove načine da, unutar slikane, upotrebi i pisanu jezičku formu. Odabirom i međusobnom kombinacijom reči - ponekad jednostavnom, ponekad enigmatskom - kao i njihovim 'kolažiranjem' sa raznovrsnim vizuelnim pozadinama (kao što su one na foto-papiru, platnu ili knjizi), postepeno je pravila i odmak od jednostavnog ispisivanja svojih autobiografskih lingvističkih poruka kako bi konačno dospela na teren govornog, glasovnog izraza (po čemu je i postala autentična na umetničkoj sceni Dubrovnika poslednjih godina).

Njen je specifičan 'izraz' odraz samo-preispitivanja, naizgled spontanog beleženja određene atmosfere i zvučnog arhiviranja melanholičnih trenutaka. Ali to njeno arhiviranje emotivne istorije ne odvija se kao administriranje čisto 'dnevničkih' ili egzistencijalnih zapisa, već kao stvaralački čin: kao restaurisanje popucalih narativnih odnosa, sada materijalizovanih nevidljivom artikulacijom i modulacijom, 'skulptoralnim' oblikovanjem izgovoreni reči, glasova i tonova u korist intimne melodične komunikacije sa nekim ili nečim Drugim - možda iščezlim ali sveprisutnim, možda tek pristiglim ali neuhvatljivim.

U cilju tog ekspanzivnog, umnoženog, pluralnog 'razgovora' organski raspored prostora Florinog doma poistovećuje se sa telesnoću Žene. Dok kroz otvorene prozore i vrata cirkuliše zrak distribuirane privatnosti, AKUSTIKA U MENI ukazivanje je poštovanja mestu - prostoru kojeg, između

ostalog, karakteriše i izuzetan akustički kvalitet i u kojem su izloženi zvučni radovi i bili registrovani diktafonom kao neizostavnim instrumentom umetnice za arhiviranje misli i osećaja. Polazeći od te činjenice, ona afirmiše utrobu kuće modelujući zvukom, svetlošću i senkama atmosferu nesvakidašnje *site-specific* instalacije zajedno sa ljudskim prisustvom posetilaca u njoj. Glasovna skulptoralnost, s druge strane, čini da njeno moduliranje intonacije i dikcije izgovorenih reči i otpevanih melodija evocira ne samo apstraktnost neizrečenog, nego još više figurativnost neizrecivog.

Ta fizička ne-pojavnost, sugerisana zvukom glasa - i to baš onda kada ga ona konačno doživljava i prepoznaje kao svoj unutrašnji glas - stvara očekivani utisak akustičkog preobražaja u telu. Agens preobražaja je "ti", kome se obraća uvek iznova i uvek direktno. Njen razgovor nadržasta muk 'gluve' telefonske govornice, koja je tu prisutna tek da ironizira neispunjenost dijaloga. Ivana Pegan postiže svoj cilj ukupnom medijskom, arhitektonskom i društvenom atmosferom u kojoj njen glas postaje delom svih posetilaca izložbe, kao i prolaznika na šetalištu uvale Lapad. Poezija u radu *Prostor čitanja*, koja je u ovom slučaju pozajmljena od pesnika Hrvoja Pejakovića, rezonuje prepoznatljivom akustikom koju dopunjuju skoro apstraktni video-rad, 'razapet' preko unutrašnjih zidova galerije, njegovi nagoveštaji beskontaktnog vođenja ljubavi, i verbalne ispovesti oplemenjene setom i nadom. I to je sve?

*Da, kao kad odeš iz društva i samo još iz pokrajnje sobe
oslušuješ žamor za osvijetljenim stolom...*

—Marko Stamenkovic

¹Citati na početku i kraju teksta preuzeti iz:
Hrvoje Pejaković, *Sjeverni ugao*, Zagreb 1992.

IVANA PEGAN BAĆE koristi jezik, pismo, govor i glas, izražavajući se u medijima umjetničke knjige, poetskih objekata, te audio i video radova. Kako kroz dnevničke zapise, fragmentarne tekstove, poeziju, kratke priče i gramatičke pitalice, tako i kroz vizualne i zvučne radove (spoken word) vlastitim glasom ispituje načine na koje se subjekt konstituira, usredotočujući se na emocionalni, mentalni i glasovni potencijal prekoračivanja društvenih konvencija i ustaljenih granica.

Ivana Pegan Baće diplomirala je 1996. na kiparskom odsjeku Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu. Članica je HZSU, HDLUDU, ARL, Tkivo, Dubrovnik Art Forum. Voditeljica je Galerije Flora Hrvatskog društva likovnih umjetnika Dubrovnik od 2014.

KONTAKT

0915234737

ivana.pegan.bace@gmail.com

Acoustics in me

The internal is external. That or some other morning...¹

From her student days at the Zagreb Academy of Fine Arts in the 1990s, Ivana Pegan worked primarily in sculpture - particularly of monumental type intended for open, outdoor spaces. In time, she gradually abandoned the acquired academic patterns: relying on photography and video, she sought new ways of incorporating written into visual form. Through selection and combination of words - which are sometimes simple, and sometimes enigmatic - as well as by collaging these words against different visual backgrounds (such as photopaper, canvas or book), she was slowly moving away from the simple ways of writing her autobiographical linguistic messages, to eventually step into the field of spoken, vocal expression (which has made her quite unique in the Dubrovnik art scene over the past years).

Ivana's specific 'expression' is a reflection of self-examination, of a seemingly spontaneous recording of specific atmosphere and an acoustic archiving of melancholic moments. Yet, her archiving of the emotional history does not take place as a process of keeping journal entries or making existentialist notes, but as an act of creation: as a restoration of broken narratives, which in her work begin to materialize in invisible articulation and modulation, in a sculptural formation of spoken words, voices and tones, all to the benefit of an intimate, melodic communication with the Other - with something that is missing, yet omnipresent, something that has just arrived yet it's still elusive.

To achieve this expansive, multiplied, plural 'dialogue', the organic arrangement of the space on Flora's Home is identified with the corporeity of Woman. While an air of distributed privacy is circulating through the open doors and windows, THE ACOUSTICS IN ME is paying respect to the space that is characterized, among else, by an exquisite acoustic quality, space where the displayed acoustic pieces were captured using a voice recorder as the artist's main instrument for archiving thoughts and emotions. Taking this fact as the starting point, Ivana affirms the insides of the house, using sound, light and shadows to model the atmosphere of an unusual site-specific installation supported by the presence of visitors. Yet, because of the vocal 'sculpturality', her modulations of intonation and diction of the uttered words and melodies evoke not just the abstract quality of the unspoken, but also, even to a greater extent, the figurativeness of the unspoken.

This physical 'non-presence', suggested by the sound of a voice - precisely in the moment when she finally hears it and recognizes it as her inner voice - creates an expected impression of acoustic transformation in the body. The agent of transformation is "you", to whom she speaks repeatedly and always directly. Her conversation outgrows the silence of the 'deaf' telephone boot, which is placed here only to ironize the emptiness of the dialogue. Ivana achieves her aim by employing the totality of media, architectural and social

atmosphere, where her voice becomes part of the exhibition visitors, as well as passers-by on the Lapad Bay promenade. The poetry in *North Corner*, which in this case has been borrowed from poet Hrvoje Pejaković, resonates with a recognizable acoustics fulfilled by an almost abstract video that stretches along the gallery walls, with hints of a contact-free lovemaking and verbal confession enriched with sadness and hope. Is that all?

*Yes, like leaving a company and then, from a side room,
listening to the murmur at the illuminated table...*

—Marko Stamenković

¹Citations at the beginning and the end of the text are taken from:
Hrvoje Pejaković, *Sjeverni ugao*, Zagreb 1992.

IVANA PEGAN BAĆE creates art out of language, writing, speech and voice, working in the media of artist's book, poetic objects and audio and video recordings. Using journal entries, fragmented texts, poetry, short stories and grammar puzzles, but also visual and sound pieces (spoken word), Ivana employs her own voice to examine the ways of constituting the subject, focusing on emotional, mental and vocal potential of breaking with the conventions and traditional boundaries.

Ivana Pegan Baće graduated in 1996 from the Zagreb Academy of Fine Arts, Department of Sculpting. She is a member of HZSU, HDLUDU, ARL, Tkivo and Dubrovnik Art Forum.

CONTACT

0915234737

ivana.pegan.bace@gmail.com

HDLU
DU

Program financiraju
Grad Dubrovnik
i Ministarstvo kulture
Republike Hrvatske